

АНДЖИ ТОМАС

**ОМРАЗАТА,
КОЯТО
СЕЕШ**

Превод от английски език
Деница Райкова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Hate U Give*
Copyright © 2017 by A. C. Thomas Writes, LLC.
All rights reserved.

Превод Деница Райкова
© Егмонт България, 2022
Редактор Габриела Кожухарова
Коректор Павлина Върбанова
Препечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фрирьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2022
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2798-9

*На баба, която ми показа,
че в мрака може да има светлина*

ПЪРВА ЧАСТ

КОГАТО

СЕ

СЛУЧВА

ПЪРВА ГЛАВА

■ Не биваше да идвам на този купон.

Дори не съм сигурна, че *мястото ми е* на този купон. При това не е някаква тежкарска дивотия. Просто има някои места, на които не е достатъчно да бъда себе си. Някоя моя версия. Купонът на Големия Ди по случай пролетната ваканция е едно от тях.

Провирам се между потни тела и следвам Кения, чиито къдрици подскочат по раменете ѝ. Над стаята витае лека мъгла с мирис на трева, а музиката разтърсва пода. Някакъв рапър се провиква към всички да танцуват като в клипа на *Nae-Nae**, последвано от няколко „хей“, когато всеки се впуска в своя собствена версия на движенията. Кения държи високо чашата си и се промушва с танцуване през тълпата. Заради главоболието от оглушителната музика и гаденето от миризмата на трева ще съм удивена, ако прекося стаята, без да си разлея питието.

Откъсваме се от навалищата. Къщата на Големия Ди се пръска по шевовете. Винаги съм чувала, че на купоните му по случай пролетната ваканция идват всички – е, добре де, всички с изключение на мен, – но по дяволите, не знаех, че ще има толкова народ. Момичетата носят косите си оцветени, накъдрени, фризирани и подредени. Карат ме да се чувствам адски обикновена с моята конска опашка. Момчета с чисто новите си маратонки и панталони с провиснало дъно се отъркват в момичетата токова плътно, че още малко и ще им трябват презервативи. Баба обича да казва, че пролетта носи любов. Пролетта в Гардън Хайтс невинаги носи любов, но обещава бебета през зимата. Не бих се изне-

* Клипът на хитовото парче *Watch Me (Whip/Nae-Nae)* от 2015 г. на американския рапър Силенто включва специфичен танц, който е станал разпространен в клубовете и популярната култура. – Бел. ред.

надала, ако много от тях са заченати в нощта на купона на Големия Ди. Винаги го организира в петъка на пролетната ваканция, защото съботата ти е нужна да се съвземеш, а неделята – да се покаеш.

– Престани да ходиш след мен и върви да танцуваш, Стар – натъртва Кения. – Хората вече говорят, че се мислиш за голямата работа.

– Не знаех, че в Гардън Хайтс живеят толкова много хора, които умеят да четат мисли – отбелязвам. – Или че хората ме познават по какъвто и да е друг начин освен „дъщерята на Големия Мав, дето работи в магазина“.

Отпивам от питието си и го изплювам обратно. Знаех, че вътре ще има нещо повече от хавайски пунш, но това е далеч по-силно, отколкото съм свикнала. Дори не би трябвало да го наричат пунш. Просто чист алкохол. Оставям го на масичката за кафе и добавям:

– Хората направо ме убиват, като си въобразяват, че знаят какво мисля.

– Хей, просто казвам. Държиш се така, все едно не познаваш никого, защото ходиш в онова училище.

Чувам го от шест години, от мига, в който родителите ми ме записаха в подготвителното училище „Уилямсън“.

– Както и да е – промърморвам.

– И няма да умреш, ако не се обличаш по... – Сбърчва нос, когато премества поглед от маратонките към твърде широкия суитшърт. – По този начин. Това не е ли суитшъртът на брат ми?

Суитшъртът на брат *ни*. С Кения имаме общ по-голям брат, Севън*. С нея обаче нямаме родствена връзка. Майка ѝ е майка на Севън, а моят татко му е баща. Луда работа, знам.

– Да, негов е.

– Връзва се. Знаеш какво друго приказват. Караш хората да мислят, че си ми гадже.

– Да ти изглежда, че ми пука какво мислят хората?

– Не! И точно това е проблемът!

– Както и да е.

Ако знаех, че щом я последвам на този купон, тя ще влезе в режим „Пълна промяна: Специално издание – да оправим кашите на Стар“, щях да си остана у дома и да гледам повторения на „Свежият принц“**.

* Севън (от англ. *Seven*) – Седем. – Бел. прев.

** „Свежият принц от Бел Еър“ – хитов американски ситком с участието на Уил Смит, излъчван по *NBC* от 10 септември 1990 г. до 20 май 1996 г. Сериалът е създаден от Анди и Сюзън Боровиц и вдъхновен от живота на бизнесмена Бени Медина. – Бел. прев.

Маратонките ми „Джордан“ са удобни и нови, по дяволите. Това е повече, отколкото могат да се похвалят някои хора. Суитшъртът ми е прекалено голям, но така ми харесва. Плюс това, ако го издърпам върху носа си, не усещам вонята на тревата.

– Е, няма да се правя на твоя бавачка цяла вечер, така че по-добре направи нещо – заявява Кения и оглежда стаята.

Ако съм напълно честна, би могла да е модел. Има безупречна тъмнокафява кожа (не мисля, че някога ѝ е излизала дори една пъпка), полегати кафяви очи и дълги, напълно естествени мигли. Притежава и съвършения ръст за модел, но е малко по-набита от онези клечки на модния подиум. Никога не облича един и същ тоалет два пъти. Баща ѝ Кинг се грижи за това.

Кения е кажи-речи единственият човек, с когото се мотая в Гардън Хайтс – трудно е да завържеш приятелства, когато училището ти се намира на четирийсет и пет минути път и си хлапе, което често се прибира в празна къща след часовете и се мярка само в семейния магазин. Лесно е да се мотая с Кения заради връзката ни със Севън. Понякога обаче е адски трудно да общуваш с нея. Вечно се кара с някого и бърза да заплаши, че татко ѝ ще ступа нечий задник. Да, вярно е, обаче ми се ще да спре да си проси неприятности, само и само за да използва най-големия си коз. По дяволите, и аз мога да използвам моя. Всеки знае, че не бива да се спречква с баща ми, Големия Мав, и че определено не е препоръчително да закача децата му. И все пак няма да ме видиш да обикалям наоколо и умишлено да се забърквам в кавги.

На купона на Големия Ди например Кения несъмнено хвърля зловни погледи на Денасия Алън. Не си спомням много за Денасия, но помня, че двете с Кения не се харесват още от четвърти клас. Тази вечер Денасия танцува с някакъв тип наред стаята и не обръща внимание на Кения. Накъдето и да помръднем обаче, Кения забелязва Денасия и се визира кръвнишки в нея. А особеното на зловния поглед е, че в някакъв момент го усещаш върху себе си – как те подканва да нариташ нечий задник или да се оставиш да наритат твоя.

– Ооо! Не мога да я понасям – процежда гневно Кения. – Онзи ден чакахме на опашка в стола, нали се сещаш? А тя зад мен и мен ме обсъжда. Не ме назова по име, но разбрах, че говори за мен – разправяше как съм се опитвала да се хвана с Де Ванте.

– Вярно ли? – казвам каквото се очаква от мен.

– Ъхъ. Не ми е притрябвал.

– Знам. – Честно ли? Нямам представа кой е Де Ванте. – И ти какво направи?

– Ти какво мислиш, че направих? Обърнах се и я попитах дали има проблем с мен. Стар трик, приятелче, вика ми: „Дори не говорех за теб“, а пък знаеше, че точно това прави! Такава късметлийка си, че ходиш в онова училище за бели и не ти се налага да се разправяш с такива селяндури.

Не е ли идиотско? Преди няма и пет минути бях задръстенячка, защото ходя в „Уилямсън“. А сега съм късметлийка?

– Повярвай, и в моето училище има селяндури. Селяндурското държание е универсална черта.

– Само гледай, тази вечер ще се разправим с нея. – Кръвнишкият поглед на Кения достига най-високата си степен на злоба. Денасия усеща паренето му и поглежда право към нея. – Аха – потвърждава Кения, все едно Денасия я чува. – Гледай.

– Я чакай малко. *Ние* ли? Значи затова ме умоляваше да дойда на този купон? За да си имаш партньор в схватката?

Тя проявява безочие то да изглежда обидена:

– Не е като да имаше нещо друго за правене! Или някой друг, с когото да се мотаеш. Правя услуга на задника ти.

– Сериозно ли, Кения? Нали знаеш, че имам приятели?

Тя завърта очи. Силно. За няколко секунди се вижда само бялото.

– Ония малки буржоазни момичета от твоето училище не се броят.

– Не са буржоазни и се броят. – Така мисля. С Мая се разбираме чудесно. Напоследък не съм сигурна какви са отношенията ми с Хейли. – И, честно ли? Ако да ме забъркваш в кавги е твоят начин да подпомогнеш социалния ми живот, не, благодаря. Да му се не види, около теб вечно има някаква драма.

– Моля те, Стар? – Проточва „о“-то. Твърде много. – Ето какво съм намислила. Ще я изчакаме да се махне от Де Ванте. И после ще...

Телефонът започва да вибрира до бедрото ми и хвърлям поглед към екрана. Понеже не обърнах внимание на обажданията му, Крис ми праща есемеси.

Може ли да поговорим?

Не исках да стане така.

Разбира се, че не искаше. Вчера имаше съвсем различни намерения и точно това е проблемът. Пъхам телефона в джоба си. Не съм сигурна какво искам да кажа, но предпочитам да се занимавам с него по-късно.

– Кения! – вика някой.

Едно едро, светлокожо момиче със съвършено права коса идва през тълпата към нас. Следва я високо момче с черно-руса щръкнала афро-прическа. И двамата прегръщат Кения и отбелязват колко яко изглежда. Аз дори не съм тук.

– Защо не ми каза, че идваш? – пита момичето и пъха палец в устата си. Вече се е сдобило с дълбока ухапка заради този навик. – Можеше да пътуваш с нас.

– Нее, момиче. Трябваше да мина да взема Стар – казва Кения. – Дойдохме пеша заедно.

Именно тогава ме забелязват, застанала на няма и петнайсет сантиметра от Кения.

Момчето примижава, когато ми хвърля бърз поглед. Намръщва се за една напрегната секунда, но аз го долавям.

– Ти не си ли дъщерята на Големия Мав, дето работи в магазина?

Виждате ли? Хората се държат така, сякаш това е името, вписано в акта ми за раждане.

– Да, аз съм.

– Оооо! – възкликва момичето. – Знаех си, че ми изглеждаш позната. Бяхме заедно в трети клас. В класа на госпожица Бриджес. Седях зад теб.

– О!

Знам, че това е моментът, в който се предполага да си я спомня, но не става така. Предполагам, че Кения е права – наистина не познавам никого. Лицата им са познати, но не може да се каже, че научаваш имена и житейски истории, когато опаковаш покупките на хората.

Мога обаче да излъжа.

– Да, помня те.

– Момиче, стига си лъгала – подхвърля момчето. – Знам, че понятие си нямаш коя е.

– Защо винаги лъжеш? – пропяват Кения и момичето в един глас.

Момчето се присъединява и всички избухват в смях.

– Бианка и Чанс, бъдете мили – натъртва Кения. – Това е първият купон на Стар. Техните не я пускат да ходи никъде.

Хвърлям ѝ кос поглед.

– Ходя на купони, Кения.

– Да сте я мяркали на купони тук? – пита ги тя.

– Не, изобщо!

– Това имах предвид. И преди да го кажеш, купоните на смотани бели хлапета в предградията не се броят.

Чанс и Бианка се кискат. По дяволите, де да можеше този суитшърт някак да ме погълне цялата.

– Бас лоя, че вземат екстази и подобни лайна, нали? – пита ме Чанс. – Белите хлапета обичат да гълтат хапчета.

– И да слушат Тейлър Суифт – добавя Бианка, без да измъква палеца от устата си.

Добре де, това донякъде е вярно, но няма да им го призная.

– Не, всъщност купоните им са доста хубави – отвърщам. – Веднъж Джей Коул дойде да свири на партито на едно момче.

– Мамка му. Вярно ли? – пита Чанс. – Мааамка му. Леле, покани ме другия път. Ще купонясвам с белите хлапета.

– Както и да е – обажда се високо Кения. – Тъкмо говорехме как ще издебнем Денасия. Кучката е ей там и танцува с Де Ванте.

– Стар номер – подмята Бианка. – Нали знаеш, че клюкарства по твой адрес? Миналата седмица бях в класа на господин Доналд, когато Алия ми каза...

Чанс завърта очи.

– Ох! Господин Доналд.

– Просто си ядосан, че те изхвърли – изтъква Кения.

– По дяволите, да!

– Както и да е, Алия ми каза... – подема Бианка.

Отново се обърквам, докато се обсъждат непознати за мен съученици и учители. Не мога да кажа нищо. Обаче няма значение. Невидима съм.

Тук често се чувствам така.

Докато се оплакват от Денасия и учителите си, Кения подхвърля нещо от рода, че ще си вземат по още едно питие, и тримата тръгват без мен.

Внезапно съм Ева в райската градина, след като е изяла ябълката – сякаш осъзнавам, че съм гола. Сама съм на купон, на който дори не се предполага да бъда и където не познавам почти никого. А човекът, когото все пак познавам, току-що ме зарязва.

Кения седмици наред ме умоляваше да дойда на този купон. Знаех, че ще се чувствам адски неудобно, но всеки път, щом ѝ откажех, тя отвърщаше, че се правя на „твърде добра за купон в Гардън“. Писна ми да слушам подобни дивотии и реших да ѝ докажа, че греша. Проблемът е,

че щеше да се наложи самият Черен Исус да се намеси, за да убеди родителите ми да ме пуснат. Сега Черния Исус ще трябва да ме спаси, ако разберат, че съм тук.

Хората ми хвърлят погледи с онова изражение, което казва: „Коя е тази мацка, дете стои сама до стената като някаква смотанячка?“. Пъхам ръце в джобовете си. Стига да се държа така, сякаш не ми пука, и да си кротувам, би трябвало всичко да е наред. Ироничното обаче е, че в „Уилямсън“ не е нужно „да се държа така, сякаш не ми пука“ – запазвам хладнокръвие по подразбиране, защото съм едно от малкото черни хлапета там. В Гардън Хайтс трябва да си го заслужи, а това е по-трудно, отколкото да си купиш ретро джорданки в деня, когато ги пускат в продажба.

Странно обаче как се получава с белите хлапета. Яко е да си чернокож, докато стане трудно да си такъв.

– Стар! – възкликва познат глас.

Морето от хора се разделя, за да му направи път, все едно е някакъв тъмнокож Мойсей. Момчетата го поздравяват с преплитане на палци, а момичетата проточват вратове, за да го погледнат. Той ми се усмихва и трапчинките му развалят впечатлението за всякаква гангстерска напереност.

Калил е готин, няма друг начин да го кажа. А някога се къпех с него във ваната. Не по *онзи* начин, а отдавна, по времето, когато се кикотехме, защото той имаше „човчица“, а аз – това, което баба му наричаше „цветенце“. Кълна се обаче, че не беше извратено.

Той ме прегръща: ухае на сапун и бебешка пудра.

– Как я караш, малката? Не съм те виждал скоро. – Пуска ме. – Не пращаш есемеси на никого, нищо. Къде се губиш?

– Заета съм с училище и баскетболния отбор – отвърждам. – Но постоянно съм в магазина. Ти си този, когото никога вече не вижда.

Трапчинките му изчезват. Избърсва си носа, както прави винаги, преди да излъже.

– Бях зает.

Очевидно. Чисто новите джорданки, искрящобялата тениска, диамантите на ушите му. Когато растеш в Гардън Хайтс, знаеш какво всъщност значи „зает“.

Да му се не види. Ще ми се точно *той* да не е зает по такъв начин. Не знам дали искам да побягна, или да го цапна.

Но Калил ми отправя такъв поглед с тези негови лешникови очи, че

е трудно да се ядосам. Имам чувството, че отново съм на десет, застана-
ла в сутерена на църквата „Храмът на Христос“ и изживявам първата
си целувка с него във ваканционното библиейско училище. Внезапно си
спомням, че съм по суитшърт, че изглеждам ужасно неспретнато... и че
всъщност *си имам* гадже. Точно сега може и да не отговарям на обажданията или есемесите на Крис, но той все още е мой и искам да запа-
зя нещата така.

– Как е баба ти? – питам. – А Камерън?

– Биват. Баба обаче е болна. – Калил отпива от чашата си. – Доктори-
те казват, че има рак или нещо си там.

– По дяволите. Съжалявам, Кей.

– Да, правят ѝ химиотерапия. Обаче я тревожи само това, че трябва
да си вземе перука. – Засмива се слабо и трапчинките му не се показ-
ват. – Ще се оправи.

Това е по-скоро молитва, отколкото предсказание.

– Майка ти помага ли с Камерън?

– Милата ми Стар. Вечно търсиш най-доброто в хората. Знаеш, че
не помага.

– Хей, беше просто въпрос. Онзи ден дойде в магазина. Изглежда по-
добре.

– Засега – изтъква Калил. – Вика, че се опитва да се изчисти, но е
обичайното. Остава чиста няколко седмици, решава, че иска още една
доза, и после се връща към дрогата. Но както казах, аз съм добре, Ка-
мерън е добре, баба е добре. – Свива рамене. – Само това има значение.

– Да – отвръщам, но си спомням нощите, които прекарвах с Калил
на верандата му, докато чакахме майка му да се прибере.

Независимо дали му харесва, или не, тя също е важна за него.

Музиката се сменя и от високоговорителите започва да рапира
Дрейк. Кимам в такт и рапирам под нос заедно с него. Всички на дан-
синга изкрещават частта: „Започнахме от дъното, сега сме тук“. В ня-
кои дни наистина *сме* на дъното на Гардън Хайтс, но все още споделя-
ме онова чувство, че по дяволите, можеше да е и по-зле.

Калил ме наблюдава. На устните му се опитва да се оформи усмив-
ка, но той поклаща глава.

– Не мога да повярвам, че още обичаш това мрънкало Дрейк.

Зяпвам го.

– Остави съпруга ми на мира!

– Твоят *изтъркан* съпруг. „Бейби, ти си ми всичко, всичко, което

сътм искал“ – заявява Калил с хленчещ тон. Побутвам го с рамо и той се смее, а питието му се разплисква по стените на чашата. – Знаеш, че звучи така!

Показвам му среден пръст. Той присвива устни и мляска като за целувка. Бяхме разделени толкова месеци, а влязохме в обичайния си ритъм, сякаш не е минало никакво време.

Калил грабва салфетка от масичката за кафе и избърсва питието от джорданките си – ретро тройки. Излязоха преди няколко години, но се кълна, че са адски свежи. Струват около триста долара, и то ако намериш някого в ибей, който ги дава евтино. Крис си намери. Аз купих моите на смешната цена от сто и петдесет долара, обаче съм детски размер. Благодарение на малките ми стъпала, с Крис можем да носим еднакви маратонки. Да, *такава* двойка сме. Обаче сме яки. Ако може да престане да прави глупости, наистина ще сме добре.

– Готини чепици – подхвърлям на Калил.

– Благодаря.

Жули обувките със салфетката си. Потръпвам от ужас. С всяко грубо търкане обувките ме викат на помощ. Няма лъжа – всеки път, щом една маратонка се чисти неправилно, умира котенце.

– Калил – натъртвам. Една секунда ме дели от това да дръпна салфетката. – Или бърши внимателно напред-назад, или попивай. Недей да търкаш. Сериозно.

Той вдига поглед към мен, ухилен глупаво.

– Добре, госпожице Защитничка на маратонките. – И, слава на Черния Исус, започва да попива. – Понеже заради теб си разлях питието върху тях, би трябвало да те накарам ти да ги почистиш.

– Ще ти струва шейсет долара.

– Шейсет? – извиква той и се изправя.

– По дяволите, да. И ще е осемдесет, ако подметките им са с цвета на лед. – Прозрачните подметки са кошмарни за почистване. Почистващите комплекти не са евтини. – Освен това очевидно изкарваш големи пари, щом можеш да си ги купиш.

Калил отпива от питието си, все едно не съм казала нищо, промърморва: „По дяволите, тая гадост е силна“ и слага чашата на масичката за кафе.

– А, да, кажи на татко си, че скоро ще го потърся. Стават разни работи, които трябва да обсъдя с него.

– Какви работи?

– Работи за големи хора.

– Да, понеже ти си толкова пораснал.

– Пет месеца, две седмици и три дни по-голям от теб. – Намига ми. – Не съм забравил.

Насред дансинга настъпва суматоха. Гласове надвикват музиката. Ругатни хвърчат наляво-надясно.

Първата ми мисъл ли? Кения е хванала Денасия натясно, както обеща. Но гласовете са по-плътни от техните.

Лук! Отеква изстрел. Сnižавам се.

Лук! Втори изстрел. Тълпата се втурва безредно към вратата, което води до още ругатни и боричкане, понеже е невъзможно всички да излязат едновременно.

Калил ме сграбчва за ръката:

– Хайде.

Има твърде много хора и твърде много къдрави коси, за да различа Кения.

– Но Кения...

– Забрави я, давай да вървим!

Дърпа ме през тълпата, като изблъсква разни хора от пътя ни и настъпва обувки. Дори само това може да ни докара няколко куршума. Оглеждам се за Кения сред паникьосаните лица, но от нея няма и следа. Не се опитвам да видя кой е прострелян, нито кой е стрелял. Не можеш да го издрънкаш, ако не знаеш нищо.

Отвън с пълна скорост потеглят коли, а хората се разбягват в нощта във всички посоки, откъдето не трещят изстрели. Калил ме отвежда до една шеви „Импала“, паркирана под мъждивата светлина на улична лампа. Бутва ме вътре през страната на шофьора, а аз се покатервам на пасажерската седалка. Потегляме със свистене на гуми, като оставяме хаос в огледалото за обратно виждане.

– Вечно някакви лайна – промърморва той. – Не можеш един купон да вдигнеш, без някой да бъде прострелян.

Звучи като родителите ми. Точно затова не ме пускат „да ходя никъде“, както се изразява Кения. Поне не из Гардън Хайтс.

Изпращам есемес на Кения с надеждата, че е добре. Съмнявам се, че онези куршуми са били предназначени за нея, но куршумите летят накъдето си искат.

Кения отговаря доста бързо.

Добре съм.

Обаче виждам оная кучка. Ей сега ще се разправя с нея.**Къде си?**

Ама тя сериозно ли? Току-що хукнахме да си спасяваме живота, а е готова да се бие? Дори не отговарям на тези тъпотии.

Импалата на Калил е хубава. Не е лъскава и натрапчива като коли-те на някои момчета. Не видях никакви тунинг джанти, преди да се кача вътре, а кожата на предната седалка е напукана. Но салонът е в безвкусно жълтеникавозелено, така че в някакъв момент е преправя-на по поръчка.

Зачоплям една пукнатина в седалката:

– Кого мислиш, че са простреляли?

Калил изважда четката си за коса от джоба на вратата.

– Вероятно някой Кинг Лорд – отвърща, като сресва косата си от двете страни. – Когато стигнах тук, дойдоха някакви типове от „Гардън Дисипълс“. Неизбежно щеше да избухне нещо.

Кимвам. През последните два месеца Гардън Хайтс е бойно поле в някакви глупави териториални войни. Аз съм родена „кralица“, понеже татко беше Кинг Лорд. Но когато излезе от играта, с положението ми на улична кралска особа бе свършено. Дори да бях израснала с него обаче, пак нямаше да разбирам споровете за улици, които никой не притежава.

Калил пуска четката в джоба на вратата и надува до дупка стереото, от което гръмва стара рап песен, която татко пуска по милион пъти. Намръщвам се:

– Защо вечно слушаш тия стари неща?

– Ха, я върви се скрий някъде! В Тупак беше истината.

– Да, преди двайсет години.

– Не, дори сега. Чуй това например. – Посочва към мен, което значи, че се кани да се впусне в един от типичните си философски моменти. – Пак казваше, че *Thug Life** олицетворяват мисълта „Омразата, която сееш сред малките деца, прецаква всички“.

Вдигам вежди:

– Какво?

– Слушай! *The Hate U Give Little Infants Fucks Everybody. T-H-U-G-L-I-F-E*. Означава, че това, което обществото ни дава в детството, се обръ-

* *Thug Life* (от англ., букв. „гангстерски живот“) – наименованието на знаменита рап група с участието на Тупак и едноименния им албум от 1994 г. Фразата е станала нарицателна за човек, който е започнал от нулата и успява, напук на обстоятелствата; често се използва в съвременната поп култура. – Бел. ред.

ща срещу него самото и го захвапва по задника, когато издвеем. Схващаш ли?

– По дяволите. Да.

– Виждаш ли? Казах ти, че е актуален.

Кима в такт и припява на рапъра. Сега обаче се чудя какво прави, за да „прецака всички“. Колкото и да си мисля, че знам, се надявам да греша. Имам нужда да го чуя от него.

– Е, защо всъщност беше зает? – питам. – Преди няколко месеца татко спомена, че си напуснал магазина. Оттогава не съм те виждала.

Той се примъква по-близо до волана.

– Къде искаш да те откарам – у вас или в магазина?

– Калил...

– У вас или в магазина?

– Ако продаваш това нещо...

– Гледай си работата, Стар! Не бери грижа за мен. Правя каквото трябва.

– Глупости. Знаеш, че татко би ти помогнал да се измъкнеш.

Избърсва носа си, преди да излъже.

– Не ми трябва помощ от никого, ясно? А тая работа за минималната заплата, дето ми я даде баща ти, не промени нищо. Омръзна ми да избирам между електричество и храна.

– Мислех, че баба ти работи.

– Работеше. Когато се разболя, ония смешници в болницата твърдяха, че са готови да се съобразят с нея. Два месеца по-късно тя не можеше да поема дела си от работата, щото, когато си на химиотерапия, не можеш да влачиш грамадни кофи с боклук. Уволниха я. – Поклаща глава. – Смешна работа, а? *Болницата* я уволни, защото беше болна.

В импалата е тихо, ако не се брой Тупак, който пита: *В кого вярваш?* Не знам.

Телефонът ми отново започва да вибрира: вероятно е или Крис, който моли за прошка, или Кения, която иска подкрепление срещу Денасия. Вместо това на екрана се появяват написаните изцяло с главни букви есемеси на големия ми брат. Не знам защо го прави. Вероятно си мисли, че ме сплашва. Всъщност адски ме дразни.

КЪДЕ СИ?

ДАНО С КЕНИЯ ДА НЕ СТЕ НА ОНЯ КУПОН.

ЧУХ, ЧЕ ЗАСТРЕЛЯЛИ НЯКОГО.

Единственото по-лошо от закрилнически настроени родители са

закрилнически настроените по-големи братя. Дори Черния Исус не може да ме спаси от Севън.

Калил ми хвърля поглед.

– Севън, а?

– Как разбра?

– Щото, когато говори с теб, все ми се струва, че ти иде да фраснеш нещо с юмрук. Помниш ли онзи път на купона за рождения ти ден, когато все ти диктуваше какво да си пожелаеш?

– И го цапнах в устата.

– После Наташа ти се ядоса, задето казваш на „гаджето“ ѝ да млъкне – добавя Калил през смях.

Завъртам очи:

– Лазеше ми по нервите със своето увлечение по Севън. През половината време мислех, че идва само за да го види.

– Не, беше, защото ти имаше филмите за Хари Потър. Как се наричахме? Триото от гетото. В отношения, по-тесни от...

– Вътрешността на носа на Волдеморт. Жалка работа.

– Нали? – отвръща той.

Засмиваме се, но нещо липсва. Някой липсва. Наташа.

Калил поглежда към пътя.

– Откачено е, че минаха шест години, знаеш ли?

Стръска ни виещ звук, а в огледалото за задно виждане проблясват сини светлини.